

komme til sig selv igen. Det var umuligt andet. Hvad der var hædet denne skrækkelige Nat, kunde kun være den sidste, svære Krise, som hun maatte igennem for at faa Tro til sig selv og sin Lykke. Jytte var med al sin Uberegnelighed en fornuftig, ja i Grunden en besynderlig nøgtern Pige. Og hun havde jo dog endnu ikke mistet sin Forstand!

Nu vilde hun gaa ned paa Apoteket og købe nogle nervestyrkende Piller. Det var Jern og Lecitin, Jytte trængte til. Det havde deres Læge i København ogsaa altid sagt.

Da hun stod paa Trappen, saae hun Torben komme op gennem Haven.

„De skal maaske gaa?“ spurgte han, da han havde hilst.

„Ja — men sæt Dem alligevel ind et Øjeblik. Saa kan vi bagefter følges ad. Jytte maa desværre holde sig i Sengen idag. Hun var lidt anstrengt igaar efter Turen, og jeg vil nu ordinere hende en Dags fuldstændig Hvile.“

Torbens dybe Skuffelse mildnedes noget, da det gik op for ham, at Jyttes underlige Afsked den foregaaende Dag her fik sin ganske naturlige Forklaring. Hun havde været træt, havde følt sig utilpas — andet var det altsaa ikke.

„Hvad har De oplevet siden sidst?“ spurgte Fru Bertha, da de sad inde i Stuen.

„Siden sidst? ... Jo, en Nyhed kan jeg virkelig bringe. Da jeg gik herfra igaar, mødte jeg Direktør Zaun. Han